

SZENTESI ÉVA

A mai naphoz
nincsenek emlékeim

A mai naphoz nincsenek emlékek

A mai dátumhoz nem tudunk emlékeket megjeleníteni vagy megosztani, de jelezni fogjuk, ha van valami, amire visszatekinthetsz.

(Forrás: Facebook)

Ha még egyszer arról kell olvasnia, hogy az idő-
szakos böjt jót tesz a testnek,

hogy jót tesz a testnek, ha tizennyolc órán
keresztül semmit nem eszik,

a maradék hat órában pedig rendesen kajál,
ha még egyszer valaki leírja, a kávé soha cu-
kossal,

hogy a koffein éhgyomorra se jó,

hogy az alkohol megöli a beleket

meg a lelket,

hogy a szénsavas üdítővel vécét is lehet tisztítani,

hogy a tudatosság az ember mértékegysége,

ha még egyszer valaki mindezeket leírja,

akkor kiáll a legforgalmasabb hídra,

és torkaszakadtából üvölni fog.

...

A heti jelentés elérhető

Az előző héten 36%-kal nőtt a képernyőideje,
amely átlagosan napi 8 óra és 27 perc.

...

Előbb a sápadt flakont fordítja meg a kád szélén, aztán tűzforró vizet enged. Szereti, ha égeti a bőrét a víz, piros foltok lesznek rajta, és megborzong a fájdalomtól, és ő ebben a fájdalomban otthon érzi magát.

A flakon fejjel lefelé áll, inog a kupakon, azt akarja, hogy lecsurogjon az aljáról a sűrű anyag.

Tótágas – de nem mondja ki ezt a szót, csak magában ismételve.

Azt sem mondja ki, hányszor elképzelte már, hogy valaki őt is megfordítja, azért, hogy kipréselhesen belőle egy utolsó, sűrűvé tömörödött adagot.

Mielőtt belép a kádba, elővesz egy ecsetet a csap mellé helyezett ibrikből. Az ibrik egyáltalán nem tetszik neki, csak azért vette meg, mert ez volt akciós. Letekeri a kupakot a mélytisztító termálpakolás tégelyéről, az ecsetet határozottan belemártja, bár nem tudja, hogy kell határozottan belemártani valamibe az ecsetet, ez mégse kés, csak egy finom tárgy, ilyennel pingáltak díszletórán nagy és drabális makettek, teljesen feleslegesen, mert a szakirányú képzés után nem vették fel az egyetemre.

A haját hátrafogja egy piros, idétlen kínai hajráffal, olyanal, aminek a tetején bugyuta plüss-szívek vannak, belenéz a tükörbe, amit előző este a fogkrém apró szeplőkkel fröcskölt

össze, és egyenletesen elkezd bekenni az arcát az iszappal.

Nem tudja, hogy kell határozottan.

Nem tudja, hogy kell egyenletesen.

Nem tudja, mire jó az iszap.

Nem tudja, használ-e egyáltalán, vagy csak az idejét vesztegeti.

Nem érti a plüss-szívek létjogosultságát.

Az ecsetvonások sötétszürke cirádákat rajzolnak az arcára.

Ha most díszletes lenne, biztos megihletné ez a minta, felhasználhatná egy jelmezhez, beletervezhetné az egyik Jean Genet-darab látványába, amiben a cselédek meggyilkolták az úrnőjüket, mert gyűlölték elnyomásuk megtestesítőjét. Lehetnének a cselédek nehéz, sötét, gyógyiszapos pakolásban, lehetne az egész testük pakolás, és ahogy száradna az iszap, úgy rajzolódna ki egyre jobban szörnyeteg mivoltuk. Ha most tervezne látványt, ezt biztosan megálmodná, de nem így alakult az élete, és ő ezt csak néha bánja.

Közben az arcképét figyeli, a tükörképe kancsal. Igazából ő a kancsal, ha nincs rajta szemüveg, amit harminc évig szégyellt, egészen addig, amíg el nem kezdtek sokkal súlyosabb dolgokkal bántani, például, hogy ő csak „egy megcsonkolt, gyerektelen nő, bénán áll a szája, ellenszenves az aurája”. A „pápaszemes kancsi” gyerekjátéknak tűnik mindezekhez képest, és közben nem érti, hova lett az a lány, akit az anyja arra nevelt, védje meg magát, ne hagyja magát, sose hagyja, hogy bántásák. Most megbénítja a tehetetlenség, és az anyja sincs itt, hogy tanácsot kérhessen tőle, megnémult a becsmérő szavak súlya alatt.

„Megcsonkolt, gyerektelen nő.”

Széthúzza a köpenyét, a hasára néz: függőleges, vaskos, keloidos heg húzódik a szeméremdombjától néhány centivel a köldöke fölé. Olyan, mint egy laborban kifejlesztett földigiliszta, de gyorsan elhessegeti a hasonlatot, mert gyermekkorában irtózott a gilisztáktól, nem mert miattuk mezítláb járni az esőben.

Van még egy kisebb heg is, a jobb oldalán, jóval apróbb, egészen halvány a nagy földigiliszta mellett, de ha közelebbről kezdi vizsgálni, akkor érzékeli, hogy az is tíz centiméter legalább. Abból apró lábak állnak ki, pedig a gilisztáknak